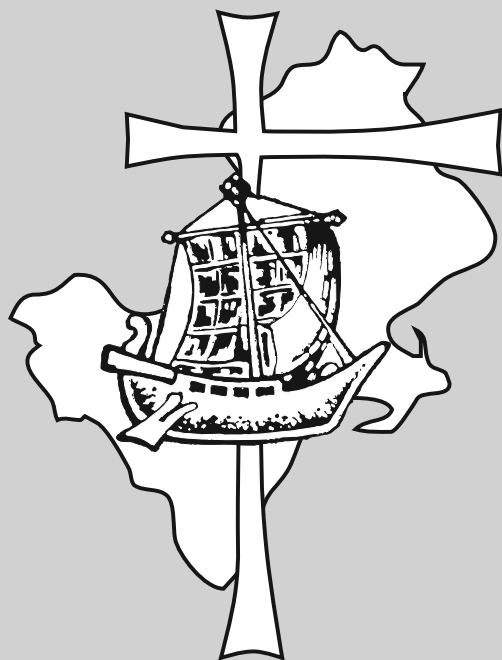

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

FEBRER 2019

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

Sotecnic
seguretat

Sotecnic
telecomunicacions

Som una empresa que oferim un ampli ventall de serveis, entre els quals destaquen una secció dedicada a la fabricació, restauració i electrificació de campanes i rellotges monumentals. També realitzem instal·lacions i manteniments de megafonia, audiovisuals i sistemes de seguretat per grans espais.

Els nostres serveis:

- Fosa de campanes i objectes artístics.
- Fabricació i restauració de rellotgeria monumental.
- Megafonia de grans espais.
- Sistemes de seguretat.
- Telefonía: Mòbil i fixe.
- Seguretat, amb tots els seus serveis.
- Audiovisuals: venda i lloguer.

C/ Mossen Bellpuig, 2 | 43500 TORTOSA | T.: 977 446 717 | www.sotecnic.com

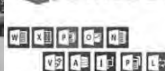

Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.

www.gis.cat

Office 365

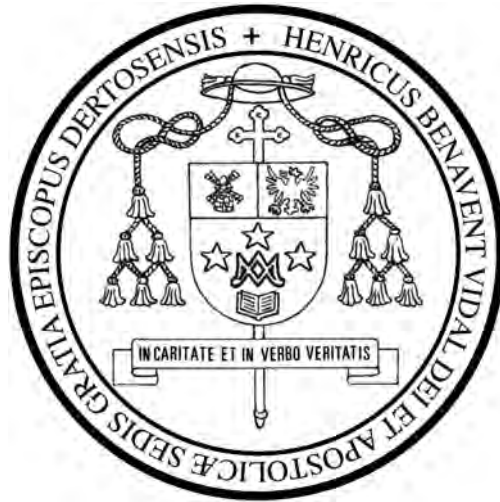

SharePoint
Lync
Exchange

C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa

Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat

Butlletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLX - TOM CXXXII

Febrer 2019

Núm. 2

Sr. Bisbe

Jornada de Mans Unides (*PARAULES DE VIDA – 3 de febrer 2019*)

Durant la setmana vinent, l'associació catòlica *Mans unides* ens convida a sumar-nos al seu treball de lluita contra la fam en el món, amb dos gestos simbòlics que, al mateix temps, tenen una gran eficàcia perquè ajuden a conscienciar a tota la societat d'aquest drama que pateixen milions de germans nostres, i perquè ens permet de participar en la lluita contra la pobresa i en favor de la dignitat de les persones que promou aquesta associació: el divendres 8 de febrer, fent un dejuni voluntari podem solidaritzar-nos espiritualment amb els qui passen fam; i el diumenge 10 som convidats a aportar la nostra contribució econòmica en la col·lecta d'aquesta jornada, que es realitzarà en les celebracions de l'Eucaristia en les parròquies i esglésies de la nostra diòcesi obertes al culte.

Mans unides va nàixer fa 60 anys per iniciativa d'un grup de dones de l'Acció Catòlica decidides a remeiar la situació de fam de pa, de cultura i de Déu que viuen milions d'éssers humans en el nostre món. D'aquesta manera ajudaven a posar els fonaments perquè aquests germans nostres pogueren conquerir els seus drets fonamentals. Dues conviccions han inspirat el treball de *Mans unides* al llarg de tot aquest temps: el principi de la doctrina social de l'Església formulat pel Vaticà II, que "*Déu ha destinat la terra amb tot el que conté a l'ús de tots els homes i pobles*"; i la certesa que només un obstacle en la lluita contra la fam és insuperable: creure que la victòria és impossible.

Com he dit, *Mans unides* va nàixer del compromís d'un grup de dones. Per això, en la campanya d'enguany se'ns recorda que si de debò volem lluitar per un món més just hem de creure en la igualtat

de les persones. La lluita contra la pobresa serà més eficaç si treballarem pel reconeixement efectiu de la dignitat de les dones. Sovint no caiem en el compte d'un fet que està present a tot arreu del planeta: en les situacions de pobresa i d'injustícia elles són les més vulnerables i qui més pateixen les conseqüències. Heus aquí algunes dades que ens han de fer pensar: si hi ha 25 milions de xiquets en edat escolar que mai tindran l'oportunitat d'aprendre a llegir i escriure en una escola primària, 15 són nenes; 39.000 menors són obligades diàriament a contraure matrimoni sense tindre en compte la seua voluntat, mentre que aquest fet no afecta els homes; 50.000 xiquetes moren a l'any per embarassos precoços; el nombre de dones que posseeixen terres és inferior al 13%.

Al costat d'aquestes dades, hem de pensar en tantes dones que, amb el seu lliurament en favor de les seues famílies i dels altres, ens donen testimoniatges admirables d'heroisme i de generositat que moltes vegades no són valorats. Com ens ha recordat el Papa en la seua exhortació *Evangelii Gaudium* (212): “*Doblement pobres són les dones que pateixen situacions d'exclusió, maltractament i violència, perquè sovint es troben amb menys possibilitats de defensar els seus drets. No obstant això, també entre elles trobem constantment els més admirables gestos d'heroisme quotidià en la defensa i la cura de la fragilitat de les seues famílies*”.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jornada Mundial del Malalt (PARAULES DE VIDA – 10 de febrer 2019)

El dia 11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, se celebra en tota l'Església la jornada mundial del malalt. En la catedral celebrarem l'Eucaristia amb els malalts i les seues famílies el diumenge 17, preparada per l'Hospitalitat diocesana de Nostra Senyora de Lourdes. Aquesta jornada no ens hauria de deixar indiferents a ningú perquè la malaltia és una realitat que forma part

de la nostra vida, bé perquè ens afecta personalment o perquè toca a persones properes a nosaltres, com poden ser familiars, amics o simplement coneguts. Quan passem per l'experiència de la malaltia o ens arriba notícia que una persona coneguda està passant per una situació difícil, no podem quedar-nos insensibles al seu sofriment.

La malaltia, especialment quan revesteix una certa gravetat i el futur és incert, és el moment en el qual l'ésser humà experimenta d'una manera més radical la seua pobresa i, per això, quan més necessitat està de ser atès, escoltat i acompanyat. En la tradició cristiana visitar i cuidar els malalts és una de les obres de misericòrdia que està a l'abast de tots: l'única cosa que es necessita és temps i superar la temptació de la comoditat o la temor que ens pot provocar la trobada amb el malalt o amb els seus familiars.

Quan ens acostem als textos evangèlics, una de les coses que salta a la vista en primer lloc és la proximitat del Senyor als malalts. La malaltia era per a Jesús un dels àmbits privilegiats per manifestar la misericòrdia i l'amor del Pare envers la humanitat, i també una ocasió per a visibilitzar la salvació que Ell oferia als homes, que no té únicament una dimensió espiritual sinó que abasta la persona humana en tot el seu ésser: els miracles que Jesús feia no eren la salvació plena, eren signes del Regne de Déu que ha arribat al nostre món en la seua persona, les seues paraules i les seues accions, un Regne que vol abastar plenament a tots els homes.

Per això la pastoral amb els malalts i amb les seues famílies hauria de ser un aspecte fonamental en la vida de les nostres parròquies. Davant la gran quantitat d'àmbits que integren la missió de l'Església i la urgència que tenen molts assumptes, correm el perill de desatendre pastoralment els malalts, una temptació en la qual no hauríem de caure.

En el seu missatge per a la jornada d'enguany, el papa Francesc ens convida a reflexionar sobre unes paraules del Senyor, que són la norma fonamental de la vida pastoral de l'Església: "*Debades ho heu rebut; doneu-ho també debades*" (Mt 10, 8). La gratuïtat, és a dir, no actuar per interessos ni cercant el propi benefici; no cercar resultats immediats en les nostres iniciatives; estar prop de qui més ho necessita i no sols dels "meus"; anar més enllà d'allò al que estem obligats, donant-nos d'aquesta manera a nosaltres mateixos i posant el cor en el que fem intentant que la gràcia del Senyor arribe als altres, és el que manifesta l'autenticitat de la nostra acció evange-

litzadora. Aquesta gratuïtat es verifica sobretot en la proximitat als malalts i a les seues famílies. Una Església que s'oblida del sofriment ha oblidat la llei fonamental que fa autèntica l'evangelització.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Les Benaurances en l'Evangelí de Sant Lluc (*PARAULES DE VIDA – 17 de febrer 2019*)

En l'evangelí d'aquest diumenge escoltarem les benaurances en la versió que presenta sant Lluc (Lc 6, 20-26). Trobem tres diferències fonamentals en relació amb les del Sermó de la Muntanya de sant Mateu (Mt 5, 3-12): La primera és que en Lluc únicament hi ha quatre benaurances, mentre que en Mateu són vuit. Lluc ha transmès aquelles en les quals són proclamats feliços per Crist les víctimes d'unes situacions que els vénen donades pel nostre món (pobresa, sofriment, fam i persecució per causa de Crist) i ha omès les que en la versió de Mateu expressen actituds que estan cridats a viure els deixebles i que suposen un estil de vida (ser misericordiosos, nets de cor, treballar per la pau i lluitar per la justícia). La perspectiva és diferent però no oposada: Lluc vol transmetre'ns la mirada de Jesús sobre les víctimes d'un món moltes vegades inhumà i injust i infondre esperança. Les actituds que el deixeble està cridat a viure per a sembrar el Regne de Déu van apareixent en altres passatges de l'Evangelí.

La segona és que la formulació de Lluc és més breu que la de Mateu: els pobres de Lluc són esmentats per Mateu com a pobres d'esperit; la fam és interpretada per Mateu com a fam i set de justícia; la promesa anunciada als qui ploren és formulada en Lluc com un canvi en la seua situació (riureu), mentre que en Mateu "seran consolats"; la benaurança dirigida als deixebles per ser perseguits a causa de Crist és similar en els dos evangelis. Això no significa que estiguem davant dos missatges diferents, perquè si les llegim en el context de tot l'evangelí de Lluc descobrim que també es parla d'ac-

tituds que han de ser viscudes pels seguidors de Crist. En aquests dos evangelis hi ha un missatge fonamental: els criteris del món són derrocats tan prompte com es veuen les coses des de la valoració que d'elles fa Déu, que és diferent de la del món. Precisament els pobres segons el món i aquells als qui es considera perduts són els veritablement feliços, els beneïts, i en tots els seus patiments poden alegrar-se. Estem davant promeses que albiren el món nou inaugurat per Jesús.

La tercera és que en la versió de Lluc les quatre benaurances van acompanyades de quatre advertiments dirigits als rics, als associats, als qui ara riuen i als qui únicament es preocupen que tots parlen bé d'ells. Arribarà un dia en què aquests tindran fam i ploraran, perquè ja han rebut el seu consol en aquest món. Són advertiments que ens anuncien que el judici definitiu sobre l'home no depèn de l'èxit o la felicitat que es tingui en el nostre món, sinó del judici de Déu, que és qui té l'última paraula sobre la història. En definitiva, les benaurances ens parlen d'un món nou que ha començat en Jesús, que ha de ser viscut pels deixebles i que arribarà a la seua plenitud a la fi dels temps.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

L'extraordinari de la vida cristiana *(PARAULES DE VIDA – 24 de febrer 2019)*

L'evangelista Lluc, després de les benaurances, que ja vam comentar la setmana passada, ens transmet una sèrie de paraules de Jesús que d'una manera més ampliada trobem també en el Sermó de la Muntanya de l'evangeli de Mateu. Són el seu ensenyament sobre allò que ha de distingir la vida dels deixebles de la d'aquells que no segueixen a Crist. Estem davant unes exigències sorprenents per la seua radicalitat i perquè suposen la superació de qualsevol lògica humana en les relacions interpersonals.

Molts pensen que un bon cristià és aquell que no fa mal a ningú. Redueixen la vida cristiana al compliment dels manaments que ens

prohibeixen matar, adulterar, mentir, robar, etc... Per tant, es fonamentaria en una sèrie de prohibicions per no fer mal als altres. Això no és prou per a ser cristià. Qualsevol persona que actua guiada pel sentit comú sap que no ha de fer als altres allò que no vol que li facin a ella.

Les exigències del deixeble de Crist tenen un caràcter positiu: ha de fer als altres tot el bé que pugua, allò que li agradaria que feren amb Ell. Aquesta exigència té també una lògica humana: en el fons tots entenem que no podem exigir que es faça per nosaltres allò que no estem disposats a fer pels demés. Aquesta actitud, sent més positiva que l'anterior, també suposa posar límits a l'amor, perquè un no estaria obligat a fer el bé si sap que no li correspondran. Jesús ens recorda que actuar d'aquesta manera no té cap mèrit: també els pecadors fan el mateix.

La qüestió que està en el fons d'aquest ensenyament de Jesús és la dels límits per estimar: fins on he d'arribar en l'exigència de viure l'amor al proïsme? Quantes vegades he de perdonar al germà que m'ofèn? En la resposta que Jesús dona a aquestes qüestions trobem lo propi de la vida del creient: estimar als enemics, fer el bé als qui ens odien, beneir als qui ens maleeixen, pregar pels qui ens calumnien. Dietrich Bonhøffer, un gran teòleg luterà assassinat pel règim nazi, comenta així aquesta exigència evangèlica: "Estimar l'enemic és un obstacle insuportable per a l'home natural. Està per damunt de les seues forces, i xoca contra el seu concepte del bé i del mal. El que Déu vol en la seua llei és que es vença a l'enemic estimant-lo".

Com pot el cristià vèncer aquest obstacle? En primer lloc descobrint que aquest comportament que se'm demana és el que ha tingut Déu amb mi: la seua misericòrdia ha sigut infinita i, per això, aquesta manera d'actuar és la d'aquells que són fills seus, ja que Ell és bo amb els malvats i desagraïts. En segon lloc mirant a Crist, que des de la creu va mostrar com estimava els enemics en pregar pels seus perseguïdors. Bonhøffer afirma que l'oració pels enemics és l'acte d'amor més gran, perquè en ella "ens posem al costat de l'enemic, estem amb ell, en favor d'ell, davant Déu".

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Jornada de Manos Unidas (PALABRAS DE VIDA – 3 de febrero 2019)

Durante la próxima semana, la asociación católica *Manos unidas* nos invita a sumarnos a su trabajo de lucha contra el hambre en el mundo, con dos gestos simbólicos que, al mismo tiempo, tienen una gran eficacia porque ayudan a concienciar a toda la sociedad de este drama que padecen millones de hermanos nuestros, y porque nos permite participar en la lucha contra la pobreza y en favor de la dignidad de las personas que promueve esta asociación: el viernes 8 de febrero, haciendo un ayuno voluntario podemos solidarizarnos espiritualmente con los que pasan hambre; y el domingo 10 somos invitados a aportar nuestra contribución económica en la colecta de esta jornada, que se realizará en las celebraciones de la Eucaristía en las parroquias e Iglesias de nuestra diócesis abiertas al culto.

Manos unidas nació hace 60 años por iniciativa de un grupo de mujeres de la Acción Católica decididas a remediar la situación de hambre de pan, de cultura y de Dios que viven millones de seres humanos en nuestro mundo. De este modo ayudaban a poner los cimientos para que estos hermanos nuestros pudieran conquistar sus derechos fundamentales. Dos convicciones han inspirado el trabajo de *Manos unidas* a lo largo de todo este tiempo: el principio de la doctrina social de la Iglesia formulado por el Vaticano II, que “*Dios ha destinado la tierra y cuanto ella contiene para el uso de todos los Hombres y pueblos*”; y la certeza de que solo un obstáculo en la lucha contra el hambre es insuperable: creer que la victoria es imposible.

Como he dicho, *Manos unidas* nació del compromiso de un grupo de mujeres. Por ello, en la campaña de este año se nos recuerda que si de verdad queremos luchar por un mundo más justo debemos creer en la igualdad de las personas. La lucha contra la pobreza será más eficaz si trabajamos por el reconocimiento efectivo de la dignidad de las mujeres. Frecuentemente no caemos en la cuenta de un hecho que está presente en todas partes del planeta: en las situaciones de pobreza e injusticia ellas son las más vulnerables y quienes más sufren las consecuencias. He aquí algunos datos que nos tienen que hacer pensar: si hay 25 millones de niños en edad escolar que nunca tendrán la oportunidad de aprender a leer y escribir en una escuela primaria, 15 son niñas; 39.000 menores son obligadas diariamente a contraer matrimonio sin tener en cuenta su voluntad, mi-

entras que este hecho no afecta a los varones; 50.000 niñas mueren al año por embarazos precoces; el número de mujeres que poseen tierras es inferior al 13%.

Junto a estos datos, hemos de pensar en tantas mujeres que con su entrega en favor de sus familias y de los demás, nos dan testimonios admirables de heroísmo y de generosidad que muchas veces no son valorados. Como nos ha recordado el Papa en su exhortación *Evangelii Gaudium* (212): “*Doblemente pobres son las mujeres que sufren situaciones de exclusión, maltrato y violencia, porque frecuentemente se encuentran con menores posibilidades de defender sus derechos. Sin embargo, también entre ellas encontramos constantemente los más admirables gestos de heroísmo cotidiano en la defensa y el cuidado de la fragilidad de sus familias*”.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Jornada Mundial del Enfermo (PALABRAS DE VIDA – 10 de febrero 2019)

El día 11 de febrero, festividad de la Virgen de Lourdes, se celebra en toda la Iglesia la jornada mundial del enfermo. En la catedral celebraremos la Eucaristía con los enfermos y sus familias el domingo 17, preparada por la Hospitalidad diocesana de Nuestra Señora de Lourdes. Esta jornada no nos debería dejar indiferentes a nadie porque la enfermedad es una realidad que forma parte de nuestra vida, bien porque nos afecta personalmente o porque toca a personas cercanas a nosotros, como pueden ser familiares, amigos o simplemente conocidos. Cuando pasamos por la experiencia de la enfermedad o nos llega noticia de que una persona conocida está pasando por una situación difícil, no podemos quedarnos insensibles a su sufrimiento.

La enfermedad, especialmente cuando reviste una cierta gravedad y el futuro es incierto, es el momento en el que el ser humano experimenta de un modo más radical su pobreza y, por ello, cuando más necesitado está de ser atendido, escuchado y acompañado. En la

tradición cristiana visitar y cuidar a los enfermos es una de las obras de misericordia que está al alcance de todos: lo único que se necesita es tiempo y superar la tentación de la comodidad o el temor que puede provocarnos el encuentro con el enfermo o con sus familiares.

Cuando nos acercamos a los textos evangélicos, una de las cosas que salta a la vista en primer lugar es la cercanía del Señor a los enfermos. La enfermedad era para Jesús uno de los ámbitos privilegiados para manifestar la misericordia y el amor del Padre hacia la humanidad, y también una ocasión para visibilizar la salvación que Él ofrecía a los hombres, que no tiene únicamente una dimensión espiritual, sino que alcanza a la persona humana en todo su ser: los milagros que Jesús hacía no eran la salvación plena, eran signos del Reino de Dios que ha llegado a nuestro mundo en su persona, sus palabras y sus acciones, un Reino que quiere alcanzar plenamente a todos los hombres.

Por ello la pastoral con los enfermos y con sus familias debería ser un aspecto fundamental en la vida de nuestras parroquias. Ante la gran cantidad de ámbitos que integran la misión de la Iglesia y la urgencia que tienen muchos asuntos, corremos el peligro de desatender pastoralmente a los enfermos, una tentación en la que no deberíamos caer.

En su mensaje para la jornada de este año, el papa Francisco nos invita a reflexionar sobre unas palabras del Señor, que son la norma fundamental de toda la vida pastoral de la Iglesia: “*Gratis habéis recibido; dad gratis*” (Mt 10, 8). La gratuidad, es decir, no actuar por intereses ni buscando el propio beneficio; no buscar resultados inmediatos en nuestras iniciativas; estar cerca de quien más lo necesita y no solo de los “míos”; ir más allá de aquello a lo que estamos obligados, dándonos de este modo a nosotros mismos y poniendo el corazón en aquello que hacemos intentando que la gracia del Señor alcance a los otros, es lo que manifiesta la autenticidad de nuestra acción evangelizadora. Esta gratuidad se verifica sobre todo en la cercanía a los enfermos y a sus familias. Una Iglesia que se olvida del sufrimiento ha olvidado la ley fundamental que hace auténtica la evangelización.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Las Bienaventuranzas en el Evangelio de San Lucas

(PALABRAS DE VIDA – 17 de febrero 2019)

En el evangelio de este domingo escucharemos las bienaventuranzas en la versión que presenta san Lucas (6, 20-26). Encontramos tres diferencias fundamentales en relación con las del Sermón de la Montaña de san Mateo (Mt 5, 3-12): La primera es que en Lucas únicamente hay cuatro bienaventuranzas, mientras que en Mateo son ocho. Lucas ha transmitido aquellas en las que son proclamados dichosos por Cristo las víctimas de unas situaciones que les vienen dadas por nuestro mundo (pobreza, sufrimiento, hambre y persecución por causa de Cristo) y ha omitido las que en la versión de Mateo expresan actitudes que están llamados a vivir los discípulos y que suponen un estilo de vida (ser misericordiosos, limpios de corazón, trabajar por la paz y luchar por la justicia). La perspectiva es distinta pero no opuesta: Lucas quiere transmitirnos la mirada de Jesús sobre las víctimas de un mundo muchas veces inhumano e injusto e infundir esperanza. Las actitudes que el discípulo está llamado a vivir para sembrar el Reino de Dios van apareciendo en otros pasajes del Evangelio.

La segunda es que la formulación de Lucas es más escueta que la de Mateo: los pobres de Lucas son mencionados por Mateo como pobres de espíritu; el hambre es interpretado por Mateo como hambre y sed de justicia; la promesa anunciada a los que lloran es formulada en Lucas como un cambio en su situación (reiréis), mientras que en Mateo “serán consolados”; la bienaventuranza dirigida a los discípulos por ser perseguidos a causa de Cristo es similar en los dos evangelios. Ello no significa que estemos ante dos mensajes distintos, porque si las leemos en el contexto de todo el evangelio de Lucas descubrimos que también se habla de actitudes que deben ser vividas por los seguidores de Cristo. En los dos evangelios hay un mensaje fundamental: los criterios del mundo son derribados tan pronto como se ven las cosas desde la valoración que de ellas hace Dios, que es distinta de la del mundo. Precisamente los pobres según el mundo y aquellos a los que se considera perdidos son los verdaderamente dichosos, los bendecidos, y en todos sus padecimientos pueden alegrarse y regocijarse. Estamos ante promesas que vislumbran el mundo nuevo inaugurado por Jesús.

La tercera es que en la versión de Lucas las cuatro bienaventuranzas van acompañadas de cuatro advertencias dirigidas a los ricos, a los saciados, a los que ahora ríen y a los que únicamente se preocupan de que todos hablen bien de ellos. Llegará un día en que estos tendrán hambre y llorarán, porque ya han recibido su consuelo en este mundo. Son advertencias que nos anuncian que el juicio definitivo sobre el hombre no depende del éxito o la felicidad que se tenga en nuestro mundo, sino del juicio de Dios, que es quien tiene la última palabra sobre la historia. En definitiva, las bienaventuranzas nos hablan de un mundo nuevo que ha comenzado en Jesús, que debe ser vivido por los discípulos y que alcanzará su plenitud al final de los tiempos.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Lo extraordinario de la vida cristiana
(PALABRAS DE VIDA – 24 de febrero 2019)

El evangelista Lucas, después de las bienaventuranzas, que ya comentamos la semana pasada, nos transmite una serie de palabras de Jesús que de un modo más ampliado encontramos también en el Sermón de la Montaña del evangelio de Mateo. Son sus enseñanzas sobre lo que debe distinguir la vida de los discípulos de la de aquellos que no siguen a Cristo. Estamos ante unas exigencias sorprendentes por su radicalidad y porque suponen la superación de cualquier lógica humana en las relaciones interpersonales.

Muchos piensan que un buen cristiano es aquel que no hace mal a nadie. Reducen la vida cristiana al cumplimiento de los mandamientos que nos prohíben matar, adulterar, mentir, robar, etc... Por tanto, se fundamentaría en una serie de prohibiciones para no hacer daño a los demás. Esto no basta para ser cristiano. Cualquier persona que actúa guiada por el sentido común sabe que no debe hacer a los demás aquello que no quiere que le hagan a ella.

Las exigencias del discípulo de Cristo tienen un carácter positivo: debe hacer a los demás todo el bien que pueda, aquello que le gustaría que hicieran con Él. Esta exigencia tiene también una lógica humana: en el fondo todos entendemos que no podemos exigir que se haga por nosotros aquello que no estamos dispuestos a hacer por los demás. Esta actitud, siendo más positiva que la anterior, también supone poner límites al amor, porque uno no estaría obligado a hacer el bien si sabe que no le corresponderán. Jesús nos recuerda que actuar de este modo no tiene ningún mérito: también los pecadores hacen lo mismo.

La cuestión que está en el fondo de esta enseñanza de Jesús es la de los límites para amar: ¿hasta dónde debo llegar en la exigencia de vivir el amor al prójimo? ¿Cuántas veces debo perdonar al hermano que me ofende? En la respuesta que Jesús da a estas cuestiones encontramos lo propio de la vida del creyente: amar a los enemigos, hacer el bien a los que nos odian, bendecir a los que nos maldicen, orar por los que nos calumnian. Dietrich Bonhøffer, un gran teólogo luterano asesinado por el régimen nazi, comenta así esta exigencia evangélica: “Amar al enemigo es un obstáculo insoportable para el hombre natural. Está por encima de sus fuerzas, y choca contra su concepto del bien y del mal. Lo que Dios quiere en su ley es que se venza al enemigo amándole”.

¿Cómo puede el cristiano vencer este obstáculo? En primer lugar descubriendo que ese comportamiento que se me pide es el que ha tenido Dios conmigo: su misericordia ha sido infinita y, por ello, este modo de actuar es el de aquellos que son hijos suyos, ya que Él es bueno con los malvados y desagradecidos. En segundo lugar mirando a Cristo, que desde la cruz mostró como amaba a sus enemigos al orar por sus perseguidores. Bonhøffer afirma que la oración por los enemigos es el acto de amor más grande, porque en ella “nos ponemos al lado del enemigo, estamos con él, en favor de él, delante de Dios”.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Activitats de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa.
Febrer 2019

- 1.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 2.- Parròquia *la Purificació de Maria*, de l'Ametlla de Mar: presideix els diferents actes en honor a la Mare de Déu de la Candelera.
- 3.- Parròquia *la Purificació de Maria*, de Salzedella: en el marc de la visita pastoral, presideix la solemne Eucaristia i la processó en honor a Sant Blai, Patró d'aquesta població.
- 4.- Despatxa assumptes en la cúria.
Seminari: presideix la jornada de formació per al clergat diocesà.
- 5.- Despatxa assumptes en la cúria.
Seminari: presideix la jornada de formació per al clergat diocesà.
Rep visites en la residència episcopal.
- 6.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
L'Ametlla de Mar: es reuneix amb els preveres de l'arxiprestat Delta-litoral.
Visita a un prevere malalt.
- 7.- Visita pastoral a la Jana.
Visita a un capellà malalt.
- 8.- Parròquia *Sant Pere*, de Cinctorres: presideix l'acte d'inauguració de les obres de reforma de la teulada del temple parroquial.
Parròquia *Sant Miquel*, de Canet lo Roig: presideix l'acte d'inauguració i benedicció de les obres de restauració del campanar parroquial.
- 9.- Rep visites en la residència episcopal.
Parròquia *Sant Martí*, de Ginestar: presideix l'Eucaristia en honor a Santa Àgata i els actes d'inauguració de la pintura del temple parroquial.

- 10.- Parròquia *Sant Bartomeu*, de la Jana: presideix la Missa estacional, entre altres actes de la visita pastoral.
- 11-12.- Tiana: participa en la reunió dels Bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.
- 12-16.- Roma.
- 21-22.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 23.- Visita a un capellà malalt.
- 24.- Parròquia *Sant Josep Obrer*, de Sant Carles de la Ràpita: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 25.- Madrid: es reuneix amb la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, de la qual és President.
- 26-27.- Madrid: participa en la reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola.
- 28.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.

Crònica diocesana

De Morondava a Tortosa

El bisbe de Morondava (Madagascar) Mons. Marie Fabien Rahrilamboniaina, aprofitant la visita el Nunci Apostòlic, Paolo Rocco Gualtieri i del nostre conegut Jordi Bertomeu, de la Congregació de la Doctrina de la fe, li havien fet els dies 23-24 d'agost de 2017, amb motiu de la celebració en Madagascar de la "Jornada dels Infants catòlics", reconeixia que la visita havia estat una gran providència per a la seva diòcesi.

Tots dos, el Nunci Rocco Gualtieri i Mons. Jordi Bertomeu li van parlar de la nostra diòcesi i de la persona del nostre bisbe Mons. Enrique Benavent, en el sentit d'estar oberts a la col·laboració eclesial.

Per la qual cosa, el bisbe de Morondava escrivia el 6 de novembre de 2017 al nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal exposant-li

el seu propòsit d'enviar dos preveres i un diaca a la nostra diòcesi. Al final només va ser possible acceptar els dos preveres, un dels quals no era pròpiament de Morondova sinó de Tananarive, present a Morondova en qualitat de "Fidei donum". El bisbe Marie Fabien demanava per a aquests dos preveres la col·laboració de la diòcesi tortosina, preguntant que se'ls facilités la possibilitat d'una formació universitària i completar la seva experiència pastoral.

Després de molt de temps de comunicacions amb el Sr. Bisbe de Morondova, i amb el Nunci Apostòlic resident a Antananarivo, el bisbat de Tortosa ha acceptat els dos preveres. Ja són aquí des del dia 5 febrer.

RANAIVOARISOA Roland Maxi Théotime

Nacionalitat: MADAGASCAR

Naixement: 08/05/1973

Ordenació presbiteral: 03/08/2002

Passaport nº A16X41833,

Expedit el 14/12/2017 en ANTANANARIVO,

Domicili actual: C/ Major 8, 2n. Vinaròs

Estudia: Dret Canònic. Universitat Catòlica. València

TOLOJANAHARY Eddilas

Nacionalitat: MADAGASCAR,

Naixement: 20/03/1987

Ordenació presbiteral: 08/04/2018

Passaport nº A16X47881,

Expedit el 14/02/2018 en ANTANANARIVO,

Domicili actual: C/Verge del Carme 51, 3r. Benicarló

Estudia: "Família i vida". Pont. Inst. Joan Pau II. València

Ambdós col·laboraran pastoralment en les parròquies de: *l'Assumpció*, de Vinaròs, el primer; i de *Sant Bartomeu*, de Benicarló, el segon. Maxi cursarà estudis de Dret Canònic a la Universitat Catòlica de València. Eddilas estudiarà "Família i vida" al Pontifici Institut Joan Pau II per a estudis sobre el Matrimoni i la Família, de València. Benvinguts !

Francisco García Monforte
Secretari General.

**Recull de notícies
publicades al setmanari “Vida diocesana”
Febrer de 2019**

La Inmaculada Concepción.

La Inmaculada es una fiesta entrañable que alimenta emociones, sentimientos puros y pensamientos de esperanza en tantos benicarlandos de muchas generaciones, que durante la mañana de la Inmaculada Concepción, pregonaron con alegría y devoción cantos y danzas a la excelsa Madre. Y es que María es la omnipotencia suplicante para toda preocupación de sus hijos, que se le acercan de corazón a su corazón. Es la que jamás se olvida de sus hijos, aunque ellos sí se olvidan. Es la esperanza de que siempre está ahí con sus manos abiertas para acariciar y curar las heridas que tantas veces le abren los pecados de sus hijos.

Ella es la encarnación de la persona ideal pensada por la Trinidad Santísima. Es el paso humano que nos acerca a su Hijo Jesús, Dios y hombre verdadero. María es el puente de amor materno que une nuestro trabajo diario al cielo, nuestra meta de llegada. En su compañía nuestra vida recobra su sentido prístino. En las calles de Benicarló, en sus plazas, en sus rincones resuenan los cánticos de alegría por el gran regalo de María, para disfrutar de sus caricias que tanto esperamos después de los sinsabores diarios. Obrar ante su presencia es disfrutar ya del cielo, de la compañía feliz con los demás. ¡Bendita tradición que crece a través de los siglos con los benicarlandos! María siempre está en el corazón de la ciudad! *Manuel Ferrer*

Las fiestas de Santa Lucía en Olocau del Rey.

Como cada año, al llegar el mes de Diciembre, Olocau del Rey da comienzo a su ciclo festivo con las Fiestas en Honor a Santa Lucía, Virgen y Mártir, patrona de los ciegos, pobres y niños enfermos. Tradicionalmente la festividad se celebraba en las fechas más próximas al 13 de Diciembre, pero en la actualidad los festejos han ido adaptándose y vienen celebrándose en el Puente de la Constitución.

Son días llenos de actos, donde no faltan festejos de todos los tipos: musicales y artísticos así como religiosos. Con la Eucarística

del Domingo de fiestas y posterior procesión de la Santa por las principales calles del municipio se honra a la patrona del municipio.

Cabe destacar que las fiestas son organizadas por la Comisión de Fiestas de Santa Lucía, formada por chicos solteros y mayores de 16 años. Resalta la figura del Mayoral de las Fiestas, que es un chico que durante el año en vigencia cumple 18 años. Es el que se encarga de la coordinación de todos los actos. Como peculiaridad, destacar que La Santa en la procesión que trascurre por las calles del municipio es llevada a hombros por los cuatro últimos mayorales de las fiestas. Son fiestas con mucha tradición donde cada día hay más actos y más afluencia de gentes de diferentes lugares de la Comarca de Els Ports. *Turismo de Olocau del Rey*

Celebració de la Mare de Déu de l'Esperança a Portell.

El 15 de desembre es va celebrar solemnement com tots els anys la festa de la Mare de Déu de l'Esperança. És un dia en el qual tots els portellans i portellanes s'apleguen. Alguns venen de molt lluny per poder celebrar aquest dia ple de fe a la Mare de Déu i la seva Esperança, que és el seu Fill. Aquest any ens ha acompanyat el Sr. Bisbe, Enrique Benavent, que va acabar allí la visita pastoral pels Ports. Aquest va ser el primer any que la festa es va celebrar en dissabte i no el dia que toca. Això va fer que hi hagués molta més gent. Al matí es va baixar la Mare de Déu fins a l'ermita. Allí es va complir amb la tradició de dir dos dites i la missa. A la tarda es va fer la tornada, dient dos dites més i fent el comiat a l'església. Donem les gràcies a tots els que ho van fer possible. *Mn. Gerard Reverte*

V Concurso de Villancicos por Familias 2018 de Benicarló.

El villancico es una flor que brota en las familias que se enamoran del hecho más importante ocurrido en la historia de la humanidad: un niño Dios que nace de una mujer. Al finalizar se oía con entusiasmo: “el año próximo participo”. Porque la actuación de las familias conllevan muchas horas de ensayo, muchos momentos de resaltar el valor pedagógico, histórico y piadoso que se encierra en el villancico. Y otro decía: “es que la música domina las fieras”. Y hoy es bueno descubrir esos cauces que conducen a la alegría de la

música, a la siembra de valores y virtudes en las familias. En una familia dinámica y alegre, regalo de Dios, ¡qué bien se está!

Con motivo del Vº Concurso se preparó una exposición fotográfica de los distintos grupos y familias que nos han acompañado durante estos años anteriores, para que puedan cogerlas quien lo desee. En la familia todos tienen derecho a dar y a recibir, pero con cariño. Y como resumen decía el presentador: “muchos padres, muchas familias, siguen apostando por mantener vivas y transmitir, con garbo y duende, las costumbres cristianas y culturales a las futuras generaciones”. ¿Esfuerzo? ¿Quién ha negado que todo lo que vale, cuesta y regala felicidad a la vida interior de cada una de las personas? Agradecemos la asistencia de tantas familias que han sido cautivadas por la fuerza de vida que pulula en los villancicos. ¡Qué hermosa la niñez en el espíritu! *Manuel Ferrer*

“Acompanyar en el discerniment”: Fòrum de la Pastoral Juvenil amb P. Guindulain SJ.

La parròquia dels Dolors de Tortosa va obrir les seves portes el passat desembre a la celebració del Fòrum de Pastoral Juvenil, on vam aprendre quin és el camí per a aconseguir decisions coherents, intel·ligents, equilibrades i apropiades i com ho hem de transmetre als joves i als no tant joves que acompanyem. L'equip de catequistes de joves de la parròquia va conduir la pregària de la jornada. Ens van ensenyar com pregunten a través de cançons que els presenten els nois. Tot i no ser lletres que s'han fet pensant en Crist, en podem treure missatge cristià.

Vam tenir l'oportunitat d'escoltar el pare David Guindulain SJ. En la seva ponència va tractar sobre l'acompanyament en el discerniment. Acompanyar és dir-li a l'altre que té un nom i ajudar-li a descobrir-lo. Perquè normalment la vocació la sabem a través de la mediació dels altres. L'acompanyant ha de prendre consciència del rol que té respecte l'acompanyat i de la influència que puguin tenir en ell les seves experiències passades. Pot semblar-se a la persona que en aquell moment necessitaria l'altre: el seu germà gran, la iaia, un amic de la infantesa, etcètera. L'acompanyat també ens pot remetre a algú que ja coneixem.

L'acompanyant no tindrà sempre la solució. Pot ser que de vegades només es dediqui a escoltar. També necessita un acompanyant.

A més a més, no podem oblidar que és un treball de tres i qui és més decisiu, l'Esperit Sant, esdevé invisible per a nosaltres. Acollir la vocació serà acollir que pugui passar allò que no només depèn de nosaltres. Vam aprendre a fer un examen de consciència, una mica exprés, essencial per a revisar en quins moments del dia donem glòria a Déu i en quins no tant. També per a prendre decisions importants. Acompanyar és ajudar a ser. És una relació de més de 2 que fan una aliança per a descobrir el que l'altre és. *Maria Y. Llarch*

L'Hospitalitat “Mare de Déu de Lourdes” celebrà l'Eucaristia a la Residència Diocesana “Sant Miquel”.

L'Hospitalitat de Lourdes celebrà el 15 de desembre l'Eucaristia a la Residència Diocesana “Sant Miquel” juntament amb els residents. És una trobada de pregària i de festa dins del temps d'Advent, com a preparació del Nadal. Van participar-hi el Sr. Francisco Gisbert, president de l'Hospitalitat, juntament amb altres membres i col·laboradors de la nostra diòcesi. I dintre dels col·laboradors cal destacar la presència d'un grup de joves que tant ajuden al llarg dels dies de la peregrinació a Lourdes i en tots els actes que l'Hospitalitat organitza durant l'any. Un petit grup acompanyà amb guitarres els cants de l'Eucaristia.

Les lectures foren proclamades per dos residents. Mn. Jordi Centelles proclamà l'Evangelí i entre altres coses, ens digué en l'homília que “la Mare de Déu és molt entrançable en el nostre cor i sou els malalts els qui doneu sentit a l'Hospitalitat diocesana de Lourdes. Per això ens trobem com a família que va caminant i sobretot reflexionant al llarg de la seua vida”. I va afegir: “En uns moments de silenci, demanem a la Mare de Déu de Lourdes saber ser feliços, per a intentar fer feliços als qui estan al nostre costat”.

Una resident va fer les pregàries i la celebració va finalitzar amb el cant de l'Ave Maria de Lourdes. Tot seguit es va passar a una sala, on els participants van compartir uns dolços nadalencs i begudes. Quina manera més bonica d'acompanyar els nostres ancians, compartint l'Eucaristia i la petita festa de després! Una bona obra amarada de caritat envers els vellets, els malalts i els més desvalguts. *Maria Joana Querol*

Exercicis espirituals per a matrimonis.

El Seminari Diocesà va acollir al desembre els exercicis espirituals per a matrimonis. Aquest any van ser predicats per Mn. Javier Vilanova, rector del nostre Seminari i del Seminari Interdiocesà de Barcelona. Van participar un total de vuit parelles. Alguns van venir amb els més petits de casa, que van tenir altres activitats. El divendres es va començar amb les vespres i el sopar i, després, la primera xerrada. El dissabte, enmig d'un clima de silenci, van continuar el treball amb més xerrades, treball individual i també el testimoni de Mn. Jesús Cid, diaca permanent. A la nit, es va participar de la Vigília de Pregària per les vocacions, que es fa cada dissabte al Seminari. Diumenge després de celebrar l'Eucaristia i dinar, es va acabar l'experiència, que els mateixos matrimonis van valorar positivament. Tan de bo el proper any siguin més els matrimonis que puguin participar. *Mn. Joan Guerola, delegat de Família*

Nadal a les parròquies de la Ràpita.

Com a preparació immediata a la celebració del Nadal, el 21 de desembre de 2018 més de 130 infants i joves de les dues parròquies de la Ràpita van recrear la Història de la Salvació, que té el seu centre en el naixement de Jesús. Ho van fer amb actuacions, llums, música i dansa. Els van acompanyar la gent que omplia de gom a gom el temple parroquial de la Santíssima Trinitat. Tots ens vam deixar emocionar pel relat entranyable de l'amor de Déu per tota la humanitat. *Mn. Carlos París*

Celebració de la festa de la Sagrada Família a la Catedral.

El divendres 28 de desembre s'inicià a la catedral el Triduum en honor a la Sagrada Família. Els actes organitzats amb motiu d'aquesta celebració foren a càrrec de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família, del Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família i de la Delegació Diocesana de Família i Vida. Els dies 28 i 29 tingué lloc el rès del Rosari per les famílies i l'Eucaristia, celebrada el primer dia

per Mn. Josep Ma Membrado, rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral i el segon dia per Mn. José Luís Arín, Vicari General.

El diumenge dia 30 es va fer la Missa Estacional a l'altar major de la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe, Enrique Benavent i concelebrada per Mn. Pascual Centelles i Mn. Rafel Prades, qui dirigí tots els cants de la celebració, acompanyat de l'orgue a càrrec de Mn. Isaïes Riba. El Sr. Bisbe apuntà en l'homilia que “quan pensem en la Sagrada Família de Natzaret, sabem que és una família oberta a la voluntat de Déu. Una família que no està tancada en els seus problemes, sinó que viu moments d'alegria i dificultats, obeint sempre la Paraula de Déu i fent la seua voluntat”. “Quantes vegades la vida de les nostres famílies es viu al marge de Déu, vivint les dificultats i alegries tancades en elles mateixes, sense preguntar-se quina és la voluntat del Senyor sobre elles. En canvi la primera preocupació de la família de Natzaret és complir la voluntat de Déu”, continuà.

Després de les pregàries en les quals vam tenir molt presents les famílies, es van presentar les ofrenes i entre els participants hi havia una família amb els seus fills. Durant la comunió vam cantar “Santa Nit”. Arribat el final de la celebració de l'Eucaristia, el nostre bisbe Enrique ens donà la benedicció solemne. Tot seguit vam adorar el Nen Jesús mentre cantàvem “Adeste fideles”. *Maria Joana Querol*

El Pessebre Vivent de Jesús ha fet 33 anys.

Així presentava Mn. Vicent Mestre el primer Pessebre l'any 1986: “El Papa Pius XIIè visità una parròquia de Roma i demanà al seu rector que es fes una celebració especial amb motiu del sant titular de la parròquia. El capellà, sorprès per la proposta, li contestà: “Santedat, aquesta festa no és tradició”. Immediatament, amb un gran somriure, el Papa digué: “M'agraden tant les tradicions que vull crear-ne una de nova”. Això exactament és el que hem fet a Jesús: Crear una nova tradició, la del Pessebre Vivent de Jesús. Aquest passat 2018 va fer 33 anys.

Pel respecte que es mereix el públic assistent i el missatge que volem transmetre, ens esforcem cada any en renovar el Pessebre. En la darrera edició vam voler retre homenatge al nostre patró Sant Francesc, recreant el primer Pessebre que ell va fer a la muntanya del Grècio. Un centenar d'actors ens vam remuntar a aquella època

i, dirigits per Sant Francesc, vam actuar com si fos aquell primer Pessebre.

Vam tenir molt bon temps els quatre dies de representació i ens van visitar més de 1.000 de persones. També va haver altres novetats, com ara una cova nova, el Palau d'Herodes, la Posada, els Doctors de la llei ... Estem contents i satisfets. *Els organitzadors del Pessebre*

Un Cap d'Any especial.

La "Peregrinació de confiança a través de la terra" que des de fa 41 anys la comunitat de Taizé organitza arreu del món va fer etapa a Madrid del 28 de desembre a l'1 de gener passats. La dinàmica que es va viure durant aquells dies és la mateixa que la comunitat viu a la "colina" de Taizé. Els pilars de la pregària, el treball i l'acollida generen un ambient que propicia l'encontre amb Déu i els germans. Els joves que hi vam participar vam fer estada a les instal·lacions del col·legi Jesús Maestro de les Germanes Teresianes i al pis d'OCAS-HA. Les parròquies de San Juan Crisóstomo i del Perpétuo Socorro ens obriren les portes al treball matinal.

La jornada girava entorn els tres moments d'oració: matí, migdia i nit. Els matins estàvem a la parròquia d'acollida on fèiem la pregària del matí i els diàlegs amb grups de diferents llengües sobre les propostes de "la carta de Taizé", que ens parla enguany de la importància i necessitat de l'hospitalitat.

Al migdia anàvem cap al centre de la ciutat. S'hi feia la pregària a diverses esglésies. Després de dinar, es triava un dels tallers per conèixer i aprofundir en les diverses realitats cristianes d'hospitalitat, acollida, encontre, reconciliació, compromís, etcètera, que concreten tot el treball, diàleg i intencions d'aquests dies. Descobrir com és possible un món diferent viscut amb fe, esperança i caritat és tot un regal.

La jornada acabava als pavellons 4 i 6 d'IFEMA on repartien les menjades i sopàvem per continuar amb l'oració on ens aplegàvem els vora 15.000 joves participants. Tota una experiència! La peregrinació ha fet parada a Àvila i Barcelona abans de tornar cap a Taizé per preparar la propera etapa del 2019, aquesta vegada a Wroclaw (Polònia). *Mn. Ivan Cid*

El Col·legi Sagrada Família celebra la seva festa patronal.

El Col·legi Sagrada Família es va vestir de festa el diumenge 20 de gener per celebrar la seva festa patronal. Una festa en la qual participen moltes famílies d'alumnes de totes les etapes, des de la Llar d'Infants fins a segon de Batxillerat, i diferents membres de la comunitat educativa.

Va ser una festa presidida pel nostre Excel·lentíssim i Reverendíssim Bisbe, Senyor Enrique Benavent. Un dia on l'acte principal, l'Eucaristia, ens reuneix a tots plegats en un ambient de pregària i de celebració. Aquest dia els nostres estimats alumnes de Batxillerat agafen un protagonisme principal perquè és el seu últim any entre nosaltres i això fa que es converteixi en un acte molt emotiu. Alguns d'ells i d'elles van començar amb zero anys i ara marxen deixant un raconet als nostres cors.

L'acte sempre s'inicia amb una processó on dos representants de cada classe, des de Llar fins a Batxillerat, porten el fruit d'una reflexió feta a l'hora de tutoria, que cada any depèn del lema que ens presideix tot el curs. Aquest curs és "Mirem-nos als ulls". Aquest any ha sigut un cor on cada aula ha deixat escrita de quina manera ells es miren als ulls.

Durant l'eucaristia, diferents alumnes han anat participant amb les peticions de perdó, les pregàries, la col·lecta, l'ofertori, l'acció de gràcies... Procurem sempre que participin alumnes de diferents etapes.

Per a acabar, famílies, professors i mestres, alumnes i tots els participants de la missa, podem gaudir d'un aperitiu per passar una estoneta ben agradable compartint les nostres experiències i l'amistat i estima entre nosaltres. *Mn. Tomàs Mor*

Sant Pare

Mensaje del Santo Padre Francisco para la Cuaresma de 2019

Publicamos a continuación el texto del mensaje del Santo Padre Francisco para la Cuaresma de 2019 cuyo tema es «*La creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios*» (*Rm 8,19*)

Queridos hermanos y hermanas:

Cada año, a través de la Madre Iglesia, Dios «concede a sus hijos anhelar, con el gozo de habernos purificado, la solemnidad de la Pascua, para que [...] por la celebración de los misterios que nos dieron nueva vida, lleguemos a ser con plenitud hijos de Dios» (Prefacio I de Cuaresma). De este modo podemos caminar, de Pascua en Pascua, hacia el cumplimiento de aquella salvación que ya hemos recibido gracias al misterio pascual de Cristo: «Pues hemos sido salvados en esperanza» (*Rm 8,24*). Este misterio de salvación, que ya obra en nosotros durante la vida terrena, es un proceso dinámico que incluye también a la historia y a toda la creación. San Pablo llega a decir: «La creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios» (*Rm 8,19*). Desde esta perspectiva querría sugerir algunos puntos de reflexión, que acompañen nuestro camino de conversión en la próxima Cuaresma.

1. La redención de la creación

La celebración del Triduo Pascual de la pasión, muerte y resurrección de Cristo, culmen del año litúrgico, nos llama una y otra vez a vivir un itinerario de preparación, conscientes de que ser conformes a Cristo (cf. *Rm* 8,29) es un don inestimable de la misericordia de Dios.

Si el hombre vive como hijo de Dios, si vive como persona redimida, que se deja llevar por el Espíritu Santo (cf. *Rm* 8,14), y sabe reconocer y poner en práctica la ley de Dios, comenzando por la que está inscrita en su corazón y en la naturaleza, *beneficia también a la creación*, cooperando en su redención. Por esto, la creación —dice san Pablo— desea ardientemente que se manifiesten los hijos de Dios, es decir, que cuantos gozan de la gracia del misterio pascual de Jesús disfruten plenamente de sus frutos, destinados a alcanzar su maduración completa en la redención del mismo cuerpo humano. Cuando la caridad de Cristo transfigura la vida de los santos —espíritu, alma y cuerpo—, estos alaban a Dios y, con la oración, la contemplación y el arte hacen partícipes de ello también a las criaturas, como demuestra de forma admirable el “Cántico del hermano sol” de san Francisco de Asís (cf. Enc. *Laudato si'*, 87). Sin embargo, en este mundo la armonía generada por la redención está amenazada, hoy y siempre, por la fuerza negativa del pecado y de la muerte.

2. La fuerza destructiva del pecado

Efectivamente, cuando no vivimos como hijos de Dios, a menudo tenemos comportamientos destructivos hacia el prójimo y las demás criaturas —y también hacia nosotros mismos—, al considerar, más o menos conscientemente, que podemos usarlos como nos plazca. Entonces, domina la intemperancia y eso lleva a un estilo de vida que viola los límites que nuestra condición humana y la naturaleza nos piden respetar, y se siguen los deseos incontrolados que en el libro de la Sabiduría se atribuyen a los impíos, o sea a quienes no tienen a Dios como punto de referencia de sus acciones, ni una esperanza para el futuro (cf. 2,1-11). Si no anhelamos continuamente la Pas-

cua, si no vivimos en el horizonte de la Resurrección, está claro que la lógica del *todo y ya*, del *tener cada vez más* acaba por imponerse.

Como sabemos, la causa de todo mal es el pecado, que desde su aparición entre los hombres interrumpió la comunión con Dios, con los demás y con la creación, a la cual estamos vinculados ante todo mediante nuestro cuerpo. El hecho de que se haya roto la comunión con Dios, también ha dañado la relación armoniosa de los seres humanos con el ambiente en el que están llamados a vivir, de manera que el jardín se ha transformado en un desierto (cf. *Gn 3,17-18*). Se trata del pecado que lleva al hombre a considerarse el dios de la creación, a sentirse su dueño absoluto y a no usarla para el fin deseado por el Creador, sino para su propio interés, en detrimento de las criaturas y de los demás.

Cuando se abandona la ley de Dios, la ley del amor, acaba triunfando la ley del más fuerte sobre el más débil. El pecado que anida en el corazón del hombre (cf. *Mc 7,20-23*) —y se manifiesta como avidez, afán por un bienestar desmedido, desinterés por el bien de los demás y a menudo también por el propio— lleva a la explotación de la creación, de las personas y del medio ambiente, según la codicia insaciable que considera todo deseo como un derecho y que antes o después acabará por destruir incluso a quien vive bajo su dominio.

3. *La fuerza regeneradora del arrepentimiento y del perdón*

Por esto, la creación tiene la irrefrenable necesidad de que se manifiesten los hijos de Dios, aquellos que se han convertido en una “nueva creación”: «Si alguno está en Cristo, es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo» (2 *Co5,17*). En efecto, manifestándose, también *la creación puede “celebrar la Pascua”*: abrirse a los cielos nuevos y a la tierra nueva (cf. *Ap 21,1*). Y el camino hacia la Pascua nos llama precisamente a restaurar nuestro rostro y nuestro corazón de cristianos, mediante el arrepentimiento, la conversión y el perdón, para poder vivir toda la riqueza de la gracia del misterio pascual.

Esta “impaciencia”, esta expectación de la creación encontrará cumplimiento cuando se manifiesten los hijos de Dios, es decir cu-

ando los cristianos y todos los hombres emprendan con decisión el “trabajo” que supone la conversión. Toda la creación está llamada a salir, junto con nosotros, «de la esclavitud de la corrupción para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios» (Rm 8,21). La Cuaresma es signo sacramental de esta conversión, es una llamada a los cristianos a encarnar más intensa y concretamente el misterio pascual en su vida personal, familiar y social, en particular, mediante el ayuno, la oración y la limosna.

Ayunar, o sea aprender a cambiar nuestra actitud con los demás y con las criaturas: de la tentación de “devorarlo” todo, para saciar nuestra avidez, a la capacidad de sufrir por amor, que puede colmar el vacío de nuestro corazón. *Orar* para saber renunciar a la idolatría y a la autosuficiencia de nuestro yo, y declararnos necesitados del Señor y de su misericordia. *Dar limosna* para salir de la necesidad de vivir y acumularlo todo para nosotros mismos, creyendo que así nos aseguramos un futuro que no nos pertenece. Y volver a encontrar así la alegría del proyecto que Dios ha puesto en la creación y en nuestro corazón, es decir amarle, amar a nuestros hermanos y al mundo entero, y encontrar en este amor la verdadera felicidad.

Queridos hermanos y hermanas, la “Cuaresma” del Hijo de Dios fue un entrar en el *desierto* de la creación para hacer que volviese a ser aquel *jardín* de la comunión con Dios que era antes del pecado original (cf. *Mc* 1,12-13; *Is* 51,3). Que nuestra Cuaresma suponga recorrer ese mismo camino, para llevar también la esperanza de Cristo a la creación, que «será liberada de la esclavitud de la corrupción para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios» (Rm 8,21). No dejemos transcurrir en vano este tiempo favorable. Pidamos a Dios que nos ayude a emprender un camino de verdadera conversión. Abandonemos el egoísmo, la mirada fija en nosotros mismos, y dirijámonos a la Pascua de Jesús; hagámonos prójimos de nuestros hermanos y hermanas que pasan dificultades, compartiendo con ellos nuestros bienes espirituales y materiales. Así, acogiendo en lo concreto de nuestra vida la victoria de Cristo sobre el pecado y la muerte, atraeremos su fuerza transformadora también sobre la creación.

Vaticano, 4 de octubre de 2018
Fiesta de san Francisco de Asís

Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments

Decreto de inscripción de la celebración de San Pablo VI, Papa, en el calendario romano general

Prot. N. 29/19

Jesucristo, plenitud del hombre, que vive y actúa en la Iglesia, invita a todos los hombres al encuentro transfigurador con él, «camino, verdad y vida» (Jn 14, 6). Los santos han recorrido este camino. Lo hizo Pablo VI, siguiendo el ejemplo del apóstol cuyo nombre asumió, en el momento que el Espíritu Santo lo eligió como Sucesor de Pedro.

Pablo VI (Giovanni Battista Montini) nació el 26 de septiembre de 1897 en Concesio (Brescia), Italia. El 29 de mayo de 1920 fue ordenado presbítero. Desde 1924 prestó su colaboración a los Sumos Pontífices Pío XI y Pío XII y, al mismo tiempo, ejerció el ministerio presbiteral con los jóvenes universitarios. Nombrado Sustituto de la Secretaría de Estado, durante la Segunda Guerra Mundial se dedicó a buscar refugio para los hebreos perseguidos y los prófugos. Más tarde, nombrado Pro-Secretario de Estado para los Asuntos Generales de la Iglesia, debido a su particular cargo, conoció y se reunió también con muchos promotores del movimiento ecuménico. Nombrado arzobispo de Milán, prestó una gran dedicación a la diócesis. En 1958 fue elevado a la dignidad de Cardenal de la Santa Iglesia Romana por san Juan XXIII y, tras la muerte de éste, fue elegido para la cátedra de Pedro el 21 de junio de 1963. Perseverando con entusiasmo en el trabajo iniciado por sus antecesores, llevó a cumplimiento particularmente el Concilio Vaticano II y dio inicio a numerosas iniciativas, signo de su gran solicitud por la Iglesia y el mundo contemporáneo, entre los cuales recordamos sus viajes como peregrino, realizados como servicio apostólico y que sirvieron tanto para preparar la unidad de los Cristianos, como para reivindicar la importancia de los derechos fundamentales de los hombres. Tam-

bién ejerció el magisterio supremo en favor de la paz, promovió el progreso de los pueblos y la inculturación de la fe, así como la reforma litúrgica, aprobando ritos y plegarias, teniendo en cuenta tanto la tradición como la adaptación a los nuevos tiempos, y promulgando con su autoridad, para el Rito Romano, el Calendario, el Misal, la Liturgia de las Horas, el Pontifical y casi todo el Ritual, a fin de favorecer la participación activa del pueblo fiel en la liturgia. Asimismo, trató que las celebraciones pontificias tuvieran una forma más sencilla. El 6 de agosto de 1978 entregó su alma a Dios en Castel Gandolfo y, según sus disposiciones, fue sepultado en humildad, tal como había vivido.

Dios, pastor y guía de todos los fieles, confía a su Iglesia, peregrina en el tiempo, a quienes ha constituido vicarios de su Hijo. Entre ellos resplandece san Pablo VI, quien unió en su persona la fe límpida de san Pedro y el celo misionero de san Pablo. Recordemos que, en su visita al Consejo ecuménico de las Iglesias en Ginebra, el 10 de junio de 1969, aparece con claridad su conciencia de ser Pedro, al presentarse diciendo: «Mi nombre es Pedro». Pero la misión para la cual se sentía elegido se derivaba también del nombre adoptado. Como Pablo, gastó su vida por el Evangelio de Cristo, atravesando nuevas fronteras y convirtiéndose en su testigo con el anuncio y el diálogo, profeta de una Iglesia extrovertida que mira a los lejanos y cuida de los pobres. De hecho, la Iglesia fue siempre su amor constante, su preocupación primordial, su pensamiento fijo, el primer y fundamental hilo conductor de su pontificado, porque quería que la Iglesia tuviera mayor conciencia de sí misma para difundir, cada vez más, el anuncio del Evangelio.

Considerando la santidad de vida de este Sumo Pontífice, testimoniada por sus obras y palabras, teniendo en cuenta la gran influencia ejercida por su ministerio apostólico para la Iglesia diseminada por toda la tierra, el Santo Padre Francisco, acogiendo las peticiones y los deseos del Pueblo de Dios, ha dispuesto que la celebración de san Pablo VI, papa, se inscriba en el Calendario Romano General, el 29 de mayo, con el grado de memoria libre.

Esta nueva memoria debe inscribirse en todos los Calendarios y Libros litúrgicos para la celebración de la Misa y de la Liturgia de las Horas; los textos litúrgicos que han de ser adoptados, adjun-

tos al presente decreto, deben ser traducidos, aprobados y, tras la confirmación de este Dicasterio, publicados por las Conferencias de Obispos.

No obstante cualquier disposición contraria.

En la sede de la Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos, a 25 de enero de 2019, fiesta de la Conversión de san Pablo, apóstol.

Robert Card. Sarah *Prefecto*

†Arthur Roche, *Arzobispo secretario*

Conferència Episcopal Espanyola

Comissió permanent

Rueda de prensa y nota final de la reunión de la Comisión Permanente

La Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española celebra su reunión los días 26 y 27 de febrero. Ha participado, por primera vez como secretario general, Mons. Luis Argüello, tras su elección el pasado mes de noviembre.

Mons. Argüello ha informado de los temas de la reunión en la rueda de prensa que tenía lugar el miércoles 27 de febrero. En la misma, el presidente de la CEE, cardenal Ricardo Blázquez, ha dado cuenta de la reunión sobre “La protección de los menores en la Iglesia” que se ha celebrado en el Vaticano del 21 al 24 de febrero de 2019.

Congreso de Apostolado Seglar

Los obispos han recibido información sobre la preparación del Congreso de laicos Pueblo de Dios “en salida”, que tendrá lugar del 14 al 16 de febrero de 2020. La Plenaria de abril de 2018 aprobó la celebración de este Congreso y desde entonces se está trabajando en la fase previa.

Se ha encargado la organización a la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar. De momento, se está diseñando un documento-cuestionario para trabajar en las diócesis, movimientos y asociaciones, que se presentará el día 9 de marzo a los delegados diocesanos

de Apostolado Seglar y a los presidentes de asociaciones y movimientos de laicos.

Plan de formación para los Seminarios

La Conferencia Episcopal Española trabaja desde el año 2017 en la adaptación de los seminarios españoles a las directrices que ha marcado la Congregación para el Clero en la *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. El Don de la vocación presbiteral (diciembre de 2016).

Para esta adaptación, se está elaborando un nuevo Plan de formación en el que se potencia la preparación de los formadores de seminarios para reforzar el acompañamiento a los seminaristas en las dimensiones humana, espiritual, intelectual y pastoral. También se impulsará la renovación de la formación permanente del clero. Mons. Joan Enric Vives, presidente de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, como en anteriores reuniones, ha sido el encargado de informar sobre este trabajo.

Reforma de los estatutos de la CEE y temas para el próximo Sínodo de Obispos

A los obispos de la Comisión permanente se les ha informado del inicio de los trabajos en los nuevos estatutos de la CEE por parte de la Junta Episcopal de Asuntos Jurídicos.

La Secretaría General Ordinaria del Sínodo de los obispos está realizando una consulta acerca de los temas a tratar en la XVI Asamblea General Ordinaria del Sínodo de los Obispos, prevista para el año 2021. Respondiendo a esta solicitud, la Comisión Permanente ha elegido tres cuestiones entre las propuestas que han enviado los obispos españoles: la iniciación cristiana, la evangelización en un nuevo orden mundial, y las mujeres en la Iglesia.

Otros temas del orden del día

Como es habitual, la Comisión Permanente ha aprobado el temario de la Asamblea Plenaria de abril (del 1 al 5). Los obispos han informado sobre las actividades de las Comisiones Episcopales que presiden. Se completa el orden del día con la comunicación sobre diversos asuntos de seguimiento y sobre temas económicos.

Se han aprobado los siguientes nombramientos:

- Ricardo Loy Madera, laico de la archidiócesis de Madrid, como secretario general de *Manos Unidas*.
- Francisco Javier Alonso Rodríguez, laico de la archidiócesis de Madrid, como presidente de la *Comisión General de Justicia y Paz de España*.
- Eudald Vendrell Ferrer, laico de la archidiócesis de Barcelona, como vicepresidente de la *Comisión General de Justicia y Paz de España*.
- Isabel M. Cuenca Anaya, laica de la archidiócesis de Sevilla, como secretaria general de la *Comisión General de Justicia y Paz de España*.
- Lluís Ruiz Brisch, sacerdote de la diócesis de Solsona, como consiliario de la *Federación Española de Hospitalidades de Nuestra Señora de Lourdes*.

Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 229 de la CET

Els dies 11 i 12 de febrer de 2019 ha tingut lloc la reunió n. 229 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana i al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes han tingut un record agraït pel qui fou bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, que morí el passat 25 de gener a Granollers i han celebrat l'Eucaristia en sufragi seu.

2. Pel que fa a la situació política i social que es viu en aquests dies i, a les portes de l'inici d'un judici que té una gran transcendència per a la convivència del nostre país, els bisbes de Catalunya volen recordar que sempre caldrà diàleg, respecte mutu i magnanimitat en la recerca de gestos concrets per a la reconciliació, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, que serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social.

Els cristians som un poble cridat a contribuir a la pacificació personal i social, procurant especialment la solidaritat entre tots i l'atenció als més vulnerables. Seguint el magisteri del papa Francesc desitgen abatre murs i construir ponts. Perseverar en una actitud de diàleg entre els ciutadans i entre les institucions serà un impuls de superació per continuar construint una societat en solidaritat, en pau, en llibertat i en justícia.

3. Mons. Joan Enric Vives ha presentat l'edició de "La música de la Litúrgia de les Hores", preparada per la secció de Música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, que proposa unes melodies senzilles per a fomentar el cant de la Litúrgia de les Hores, i que els bisbes han aprovat.

4. Mons. Xavier Novell ha presentat el Curs de formació d'acompanyants espirituals laics, promogut per les delegacions d'apostolat seglar que començarà aquest any. Aquesta escola d'acompanyament s'iniciarà l'1 de setembre de 2019 i durarà fins a l'1 de juny de 2020.

5. Mons. Enric Benavent ha informat sobre el Mes Missioner Extraordinari que es prepara per al proper mes d'octubre i que, entre altres coses, comptarà amb una trobada juvenil la vigília de la Jornada del DOMUND.

6. S'ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2018 i el pressupost de l'any 2019 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

7. El dimarts al matí, s'ha portat a terme una trobada conjunta dels bisbes de la CET amb els delegats de joventut i els delegats de pastoral vocacional dels bisbats de Catalunya així com també la vocalia de pastoral de joves i vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya. A la reunió s'ha tractat de manera àmplia de quina manera les nostres Esglésies diocesanes poden acollir i realitzar les propostes de l'últim Sínode de bisbes sobre "Els joves, la fe i el discerniment vocacional".

8. Els bisbes han fet els següents nomenaments d'àmbit interdiocesà:

- Mn. Robert Baró Cabrera, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, nou consiliari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, per al trienni 2019-2022;
- Mn. José Rodado León, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC);
- Mn. Joan Àguila Chavero, prevere de l'arquebisbat de Tarragona, nou director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), per a un trienni.

9. Així mateix, els bisbes han emès la "nota sobre la protecció dels menors".

Nota dels bisbes amb seu a Catalunya sobre la protecció dels menors

En les darreres setmanes, l'Església Catòlica a Catalunya s'ha vist sacsejada per algunes notícies referides a abusos de menors, que ens omplen de vergonya i de dolor, ja que alguns dels agressors eren persones consagrades o sacerdots.

Els abusos a menors, que condemnem rotundament, i la cultura que els fomenta o justifica és un greu problema que afecta tota la societat. I l'Església, com a part de la societat, també se'n veu afectada.

Demanem perdó a les víctimes i ens solidaritzem amb el seu dolor; i també a totes les persones a qui el coneixement d'aquests fets ha escandalitzat i ha fet trontollar la seva confiança en l'Església.

Sofrim i preguem per les víctimes, que han quedat marcades en la seva vida. En solidaritat amb tots els qui hagin patit algun tipus d'abús i amb les seves famílies ens comprometem a col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment.

L'Església actuarà amb determinació per protegir els infants i els adults vulnerables, eliminant tot tipus de tolerància o encobriment, i per erradicar de les nostres comunitats i de tota la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència. Així mateix, prenem el compromís d'adoptar rigoroses mesures de prevenció, que impedeixin la seva repetició, a partir de la formació d'aquells a qui els seran confiades tasques de responsabilitat i educatives.

Creiem que és just valorar la dedicació generosa i madura de tants sacerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure, envers els infants i joves, i les seves famílies, i convé que els defensem de l'ombra de sospites generalitzades, així com volem recordar el dret que tota persona té a la presumpció d'innocència. Molt de treball ben fet així ho avala.

En aquests moments, reiterem el nostre ferm compromís amb el compliment de la legislació vigent canònica i civil, i que passa per: posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin constituir delictes contra la llibertat i indemnitat sexual, per a la valoració jurídica que correspongui; instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils; i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe per a qualsevol cas d'abús fonamen-

tat. I estem atents al que el Papa Francesc reunit pròximament amb els Presidents de les Conferències episcopals del món determini per combatre aquestes accions deshonestes i delictives que tant afecten l'anunci de l'Evangelí.

Demaneu que a totes les celebracions religioses de les nostres diòcesis, el proper dimecres de cendra, dia 6 de març, en començar la Quaresma, que és temps de conversió, es pregui i es dejuni d'una manera especial per les víctimes dels abusos i fem nostra la ferma determinació del papa Francesc que assenyala que «l'abús sexual és un pecat horrible, completament oposat i en contradicció amb el que Crist i l'Església ens ensenyen»

Barcelona, 12 de febrer de 2019

Noticiari i comunicats

El sacerdote Joseba Segura ha sido nombrado obispo auxiliar de Bilbao

La Santa Sede hizo público a las 12.00 horas del día 12 de febrero, que el papa Francisco ha nombrado al sacerdote JOSEBA SEGURA ETXEZARRAGA, obispo auxiliar de Bilbao. Así lo ha comunicado la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española (CEE). Joseba Segura Etxezarraga es, en la actualidad, vicario general de Bilbao, y la Santa Sede le ha asignado la sede titular de Basti.

Vicario general desde 2018

El obispo auxiliar electo nació en Bilbao el 10 de mayo de 1958 e ingresó en el Seminario de Bilbao a los 17 años. Fue ordenado sacerdote el 4 de enero de 1985. Es licenciado en Psicología (1983) y doctor en Teología (1989) por la Universidad de Deusto. Entre 1992 y 1996 realizó un Máster en Economía en el Boston College de Estados Unidos.

Su ministerio sacerdotal lo ha desarrollado en Barakaldo, primero como vicario parroquial de San José (1985-1991) y posteriormente como párroco *in solidum* de las parroquias de San Vicente, San José y la Esperanza (1991-1992). Entre 1996 y 2006 fue vicario parroquial de San Ignacio, San Juan de Deusto y San José de Elorrieta. En este tiempo desempeñó el cargo de Delegado episcopal de Cáritas, Delegado de Pastoral Social y miembro del Consejo de pastoral diocesano.

Entre 2006 y 2017 estuvo en Ecuador, trabajando pastoralmente en Quito y como miembro de Cáritas nacional de Ecuador. A su regreso, fue nombrado párroco en la Unidad Pastoral de Otxarkoaga-Txurdinaga. Desde septiembre de 2018 es vicario general de la diócesis de Bilbao

El sacerdote Sebastián Chico, nombrado obispo auxiliar de Cartagena

La Santa Sede hizo público a las 12.00 horas del día **20 de febrero**, que el papa **Francisco** había **nombrado** al sacerdote **Sebastián Chico Martínez obispo auxiliar de Cartagena**. Así lo proclamó la Nunciatura Apostólica en España a la Conferencia Episcopal Española (CEE). **Sebastián Chico Martínez** es, en la actualidad, rector del seminario mayor San Fulgencio y del seminario menor San José, en la diócesis de Cartagena. La Santa Sede le ha asignado la sede titular de Valliposita.

Rector del seminario desde 2011

El obispo auxiliar electo nació en Cehegín (Murcia) el 12 de mayo de 1968. Realizó los estudios de Ingeniería Técnica Industrial en la Universidad Politécnica de Cartagena. En 1995, con 27 años, ingresó en el seminario, obteniendo el título de Bachiller en Teología en el centro de estudios de San Fulgencio, afiliado a la Pontificia Universidad de Salamanca. Fue ordenado sacerdote el 7 de julio de 2001.

Su ministerio sacerdotal lo ha desarrollado en la diócesis de Cartagena, donde ha ocupado los siguientes cargos: coadjutor en la parroquia San Francisco Javier de Murcia (2001-2003); párroco de Santiago Apóstol y de San Isidro y corresponsable de Pastoral Universitaria en la Universidad Politécnica (2003-2010) en Cartagena; capellán de la guardería San Rafael (2006-2008) y de la comunidad Sagrada Familia (2007-2008) en Cartagena; arcipreste de Cartagena-Este (2007-2010); párroco de Nuestra Señora del Rosario en Santomera y vicario episcopal de la zona suburbana II de Murcia (2010-2011); miembro de la Comisión de actividades de Pastoral Juvenil (2010) y del Consejo Presbiteral (2011-2015).

En la actualidad, y desde 2011, es rector de los seminarios mayor y menor. Desde 2016 es canónigo numerario de la catedral y miembro del colegio de consultores.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

PARAULES DE VIDA:

Jornada de Mans Unides.....	79
Jornada Mundial del Malalt.....	80
Les Benaurances en l'Evangeli de Sant Lluc.....	82
L'extraordinari de la vida cristiana.....	83
Jornada de Manos Unidas.....	85
Jornada Mundial del Enfermo.....	86
Las Bienaventuranzas en el Evangelio de San Lucas.....	88
Lo extraordinario de la vida cristiana.....	89

Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Febrer 2019</i>	91
---	----

Crònica diocesana

De Morondova a Tortosa.....	92
Recull de notícies publicades al setmanari "Vida diocesana". <i>Febrer 2019</i>	94

SANTA SEU

Sant Pare

Mensaje del Santo Padre Francisco para la Cuaresma de 2019.....	102
---	-----

Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments

Decreto de inscripción de la celebración de San Pablo VI, Papa, en el calendario romano general- Prot. N. 29/19.....	106
---	-----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Comissió permanent

Rueda de prensa y nota final de la reunión de la Comisión permanente.....	109
---	-----

TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 229 de la CET.....	112
Nota dels bisbes amb seu a Catalunya sobre la protecció dels menors.....	114

NOTICIARI I COMUNICATS

El sacerdote Joseba Segura ha sido nombrado obispo auxiliar de Bilbao.....	116
El sacerdote Sebastián Chico, nombrado obispo auxiliar de Cartagena.....	117

Gràfica Dertosenca, s.l.

Cervantes, 21 - 43500 Tortosa

Dipòsit Legal: T. - 22-1958

Disponibile

Disponible

Disponible